

## **Caldes**

Han pujat al tren com una bafarada de brou quan aixeques la tapa de l'olla. També com el fum, s'han escampat per tot el vagó, o potser per tot el tren. Cridaven, i els seus xiscles eren garrics que m'urpaven la pell. Suaven, brou de bledes. Són joves, m'he esforçat a pensar. Tendres com un jardí. Verds, també, no saben encara com s'han d'agafar la vida. Els seients, sí: tres s'han abraonat sobre els del meu voltant, un al costat, dos al davant. He aixecat els peus abans no me'ls colguessin amb les motxilles, tirades per terra com els insults amb què s'empenyien. L'adolescència no és una època per diplomàcies. És dissabte i aquesta patuleia no va de viatge escolar. Són escoltes o pertanyents a algun cau de la ciutat: tots porten un fulard vermell al coll. A Caldes hi ha mar?, sento que diu una veu femenina des del meu darrere. Els que no han estat prou hàbils per assaltar un lloc, s'han esterracat damunt les bosses, omplint el passadís i el davant de les portes del vagó. El tren ha arrencat amb un sotragueix indecís, com aclaparat de tanta joventut i rebombori. Jo he mirat per la finestra i he saludat els horts i els camps que s'anaven acostant. Primer he imaginat que si la cosa es calmava podria trencar el son, però després he decidit, quasi per seguretat, que no intentaria dormir: el noi del meu costat (li diré Ceballot) i el del seu davant (li diré Bròquil) ja jugaven a picar-se. De moment, els genolls. El que seia a la finestra, enfront de mi, estava quiet i en silenci, però no els treia l'ull de sobre (a ell li diré Pèsol).

Per Caldes encara faltava una hora ben bona, si no hi havia cap entrebanc. Aquest trajecte gairebé no dura mai l'estona anunciada oficialment. Quan trio el tren és perquè no tinc pressa. Dormo o bado.

Entre rialles i crits, el Ceballot i el Bròquil han gastat el primer quart amb estossinades d'una banda a l'altra, genolls, braços i cap, i estirades del fulard. De tant en tant, s'aixecaven i bramaven algun impropri als que seien al terra proper, o bé s'hi intercanviaven preguntes importants: De debò que la M. està liada amb el T.? No sortia amb tu, X.? Jo no he tingut contacte amb cap ésser femení des que em va parir la meva mare. Això que tens germanes, eh! El Pèsol no es mou, no diu res, no riu, no es veu. Té uns llavis molsuts i vermellosos. Té uns ulls blaus i grans. I un cos llarg i corpulent. Només és pèsol pel cor, encara amb poc equilibri per fer de funambulista per la corda de la vida. Em fa pensar en mi mateixa, quan era jove i em semblava que feia olor de flor pansida. No sé si vol que l'incloguin en la conversa i en els jocs o si té ganes d'arribar a la destinació, o potser de tornar a casa i recloure's a l'habitació i amagar-se sota els llençols i sentir-se lleuger com el murmur d'una brisa.

Però ara el Pèsol és aquí al meu davant i mira el Ceballot i el Bròquil, que han canviat d'entreteniment. Juguen a comptar. Només ells dos. L'amic, el company, el jove, el que sigui que també va amb ells i seu amb ells no existeix. Jo existeixo com una paret. El Bròquil estira una cama i posa el peu entre el Ceballot i jo. La barrera. Procura no tocar-me i jo no dic res, tot i que tinc sensació de ser en una presó. El Pèsol i jo tancats com l'aire d'un tambor. Ells s'enumeren els dits, n'ensenyen alguns, n'amaguen altres, números i números. Nosaltres, el Pèsol i jo, som el zero. Jo el miro, ell no. Està pendent dels altres. No veu passar els pobles, els rètols de les estacions, els arbres, el cel, el temps. Pateixo com si ell fos jo. Ja falta menys per Caldes. Què hi ha a Caldes?, pregunten per darrere. Ens frisem tots.

Però encara no hi som i l'avorriment es planta sobre els nois com una sèmola sense sal. Urgeix una distracció. El Ceballot plega la cama-frontera i fa un gest al Bròquil, tots dos assenteixen amb un cop de cap i per primera vegada es dirigeixen al Pèsol. Tu, què? El Ceballot aixeca el braç, Què mires, imbècil?, el Bròquil es gira completament cap al Pèsol, mou la boca com si es preparés una escopinada. El Pèsol es cobreix el rostre amb el fulard i el Bròquil l'hi tiba i l'hi llança per terra. El tren envermelleix. Les ninetes del Pèsol es belluguen com mosquits en un fanal. On són els monitors, per déu! El Pèsol té ganes de petar els vidres i saltar per la finestra. Jo també.

Però soc una dona gran i assenyada i puc protegir algú sota les ales. Empasso saliva sorollosament i ara soc jo qui alço la cama i l'encavallo entre els dos seients del davant. Que quedin clares les faccions: el Bròquil i el Ceballot, a una banda, el Pèsol i jo a l'altra. Voleu parar!, els renyo amb fúria, no sé si amb els ulls o amb la veu. I em penso que els faig por, perquè s'aturen, callen, agafen les motxilles, sota la meva cama, que no la moc, s'aixequen i se'n van, i el tren para i l'estació. El Pèsol, com avergonyit, em diu: Em deixa passar, si us plau? I jo m'afanyo a abaixar la cama just a temps perquè ell corri i es precipiti per les portes que ja es tanquen. Caldes.